

## Grafit blogja hatodik rész

Kedves Olvasóm!

Újév, új lendülettel ismét itt vagyok! Remélem, hogy vidáman indult a 2023-as esztendő, sok lencsével, s főleg csülökkel, az a legfontosabb.

Blogom következő állomásához érkeztem. Szeretném megosztani veletek azon kalandjaimat, amelyeket kiképzésem során éltünk át kiképzőmmel. Nem is szaporítom a szót, csapjunk a közepébe!

Először is hadd oszlassak el egy tévhitet. Mi labradorok annyira okosak vagyunk, hogy kb félév elégséges ahhoz, hogy megtanuljuk mindazt, amire majd munkánk során szükségünk lesz. Nem képeznek bennünket éveken át, arra semmi szükségünk, tehát leghamarabb 1-1,5 éves korunktól vagyunk kiképezhetőek. Előtte nagyon sok ingerrel kell, hogy találkozzunk annak érdekében, hogy kiderüljön, hogy alkalmasak leszünk-e erre a feladatra.

Az én kiképzésem 2 éves koromban kezdődött, előtte nagyon sok mindennel meg kellett, hogy ismerkedjem. Ott kezdődött, hogy gyerek voltam még, mikor a parkban sétálva az első lehullott leveleket elkezdtem kergetni, mert nagyon tetszettek nekem. Találkoztam idegen kutyákkal, hogy megtanuljam, hogy hogyan kell viselkednem velük, megismerjem jelzéseiket. Később leesett az első hó, amin én nagyon meglepődtem, hogy mi ez a hideg fehér valami, amibe ha én beleharaptam, mégsem volt semmi a számban, de nagyon tetszett, ezért sokat fetrengtem benne. Utána már nem csupán a parkban sétáltunk, hanem elmentünk a városba. Megszoktam a pórázt és a nyakörvet igen gyorsan. Sokat utaztam gazdimmal, azért, hogy megismerhessem a város forgatagát, ne féljek a járművektől, hanem merjek rájuk felszállni.

Emlékszem, hogy mennyire furcsa volt számomra az, amikor az emberek jöttek fel az aluljáróból, hogy egyre nagyobbak lettek, ahogy jöttek fel a felszínre. Jaj mennyi illattal találkoztam, azt sem tudtam, hogy hová legyek nagy izgatottságomban! Mindennel ismerkedtem, mindent feltérképeztem magam körül, de nem győztem betelni annyi inger fogadott.

Az emberek nagyon barátságosak voltak velem, dicsérték okosságomat, szépségemet, pedig akkor még mindenek az elején jártunk, de én vidám szívvel sütkéreztem a kedves szavak tüzeiben. Volt, aki bottal közlekedett, más babakocsit tolt, bőrdönt húzott maga után, vagy kerekesszékekkel ment valahová, s a sok zaj, stb, számomra mindez nagyon érdekes volt. Ezeket nekem akkor még mind meg kellett, hogy szokjam, hisz ez elengedhetetlen része az én munkámnak, hogy félelem nélkül teljes természetességgel kezeljek minden helyzetet, hiszen később, ha gazdimat vezetem, minden figyelmemmel rá kell, hogy összpontosítsak.

Elmentünk a bevásárló központba, hogy megszokjam a különböző talajokat, hogy az egyik csúszik, a másik nem. Felmentünk az emeletre, hogy kinézzek az üvegen, hogy lenézzek, hogy nincs-e tériszonyom. Mozgólépcsőt el kell kerülnünk, mert az nekünk tilos. Az utcán megnézhettem a galambokat is. Még az állatkertbe is ellátogattunk! Vidéken, ahol éltem nagyon sok helyre elvitt kiképző gazdim, hogy megismertessen az állatokkal, hogy ha majd később munkám során találkozom velük itt-ott, természetes legyen számomra, hogy ott egy macska, ló, stb, hisz mindenre fel kellett készülnöm, mert azt akkor még nem tudtam, hogy hol fogok majd élni. Meg kellett tanulnom, hogy az állatorvosnál hogyan kell viselkednem, nem szabad félni, szépen tűrjek mindent, s mindenek a vége úgy is a jutalomfalat!

Mindent megnézhettem, mindent megismerhettem, majd mikor ezek már nem voltak idegenek számomra, akkor viszont meg kellett tanulnom, hogy bármit is látok séta közben, nem foglalkozhatok semmivel, csak a gazdimra figyelhetek.

Egy éves koromban még egy egészségügyi vizsgálaton is át kellett esnem, ami feltétele annak, hogy vakvezetőkutya lehessenek.

Eddig tartott most ezen bejegyzés, ezt nevezhetjük a kiképzés „előszobájának”.

Következő szerdán folytatom kiképzésem történetét.

Kívánok mindenkinek finom falatokat asztalra, s az alá, hogy kutyatársaim is részesülhessenek az ínycsiklésekből!

